

C. RABES KONSERTBUREAU.

Edvard Grieg

giver

til Indtægt for et Monument over

Rikard Nordraak

(Fædrelandssangens Komponist)

KONSERT

Lørdag 5te Oktober 1901 Kl. 8

i Logens Festsal

under velvillig Medvirksomhed af

Tru Hals-Andersen, Tru Nina Grieg, Trøken Magda Blanc,
Hr. Ingolf Schjøtt og et større Herrekor under Ledelse af
Edvard Grieg.

—◆◆◆—
Program:

1. Prolog af I. B. Bull.
(Magda Blanc.)
2. Musik til Bjørnsons „*Maria Stuart i Skotland*“.
a) Purpose (Piano), b) Jægersang (Kor), c) Marsch (Piano),
d) Marsch med Kor, e) Taylors Sang.
(Baryton-Solo: Ingolf Schjøtt. Piano: Elisabeth Hals-Andersen.
Dirigent: Edvard Grieg.)
3. Romancer for Baryton med Piano.
(Ingolf Schjøtt og Edvard Grieg.)
a) Jeg har søgt, b) Over de høie Fjælde, c) Tonen, d) Sol-
vejge, e) En underlig Vise.
4. Scherzo (E-dur) for Piano.
(Elisabeth Hals-Andersen.)
5. Kaares Sang af Bjørnsons „*Sigurd Slembe*“ (Baryton og Kor).
(Solo: Ingolf Schjøtt. Piano: Elisabeth Hals-Andersen.
Dirigent: Edvard Grieg.)
6. Romancer for Sopran med Piano.
(Nina Grieg og Edvard Grieg.)
a) Liden Gunver, b) Synnøves Sang, c) Killebukken, d) Ingerid
Sletten, e) Holder du af mig.
7. Kor.
a) Olav Trygvason. b) Fædrelandssang.
(Dirigent: Edvard Grieg.)

(Samtlige Kompositioner af Rikard Nordraak.)

Konsertflygel af Brødrene Hals's Fabrik fra Haugens Pianolager.

Jægersang.

Lyngen bag os staar i Røg,
foran er vor Dronnings Høg.

Vellugt staar af Birk og Hæg,
Hornet stormer Klippens Væg.

Luften er saa blank og tørst,
Hurra, opad, hun er først.

Jage, jage Glæden selv,
jage den i Dødens Elv.

(Af Bjørnstjerne Bjørnsons „Maria Stuart“.)

Marsch med Kor.

Giv mig Styrke, ræk mig Vaaben,
hold for Nødskrig Himlen aaben.

Herre, er den din, min Sag,
skjænk den saa en Seirens Dag.

Styrt dine Fiender,
styrt dine Fiender,
rul frem din Tordensky,
Lyn falde af den.

I deres Synders Afgrund begrav dem,
svid deres Sæd,
vælt om og træd.

Lad saa paa snehvide Duevinge
over din Troende Trøsten svinge.
Lad ham se Oljeblad fra den Sommer,
som efter Straffens Syndflod kommer.

(Af Bjørnstjerne Bjørnsons „Maria Stuart“.)

Taylor's Sang.

Hver Glædes-Stund du fik paa Jord,
betales maa med Sorg.

Om flere følges ad, saa tro,
de gives kun paa Borg.

Der kommer snart en Smertens-Tid
med Suk for, hvad du lo;
den lægger Rentes Rente til
med Afdrag i din Tro.

Mary Anne, Mary Anne,

Mary Anne, Mary Anne,
du skulde ikke smilet, du,
saa græd jeg ikke nu.

Gud hjælpe den, som ikke kan
gi kun sin halve Sjæl;
der kommer ogsaa Tid, da han
maa tage Sorgen hel.
Gud hjælpe den, som var saa glad,
at han ei glemme kan,
Gud hjælpe den, som tabte alt,
men ikke sin Forstand.

Mary Anne, Mary Anne,

Mary Anne, Mary Anne,
alt i mit Liv, jeg plante fik,
frøs ud, dengang du gik.

(Af Bjørnstjerne Bjørnsons „Maria Stuart“.)

Jeg har søgt.

Jeg har søgt, ak jeg søgte saa længe
mellem Sjælens forvexlende Spor;
men jeg gik som paa skjælvende Strænge
der gav Skrig kun, ei Mening og Ord.

Jeg har spurgt, jeg har søgt i mit Hjerte,
naar det fyldtes af Længsel og Lyst;
men jeg fik ei det Svar, jeg begjærte,
der var dybere Vei i mit Bryst.

Jeg lod staa did, det helst vilde føre:
Fantasiens blaa-hvælvede Hjem;
men Forvirring klang vildt i mit Øre,
og min Længsel drog videre frem.

(Magdalene Thoresen.)

Over de høie Fjelde.

Under mig paa, hvad jeg faar at se
over de høie Fjelde?

Øiet møder nok bare Sne;
rundt omkring staar det grønne Træ,
vilde saa gjerne over;
tro, naar det Reisen vover?

Ørnen løfter med stærke Slag
over de høie Fjelde, —
ror i den unge, kraftfulde Dag,
mætter sit Mod i det vilde Jag,
sænker sig, hvor den lyster,
ser mod de fremmede Kyster!

Skal jeg da aldrig, aldrig naa
over de høie Fjelde?

Skal denne Mur mine Tanker slaa,
saadan med Sne-Is og Rædsel staa
stængende der til det sidste,
blive min Dødningskiste?

(Af Bjørnstjerne Bjørnsons „Arne“.)

Tonen.

I Skogen Smaagutten gik Dagen lang,
gik Dagen lang;
der havde han hørt slig en underlig Sang,
underlig Sang.

Gutten en Floite af Selju skar,
af Selju skar, —
og prøvde, om Tonen derinde var,
derinde var.

Tonen, den hvisked og nævnte sig,
og nævnte sig,
men bedst som han lydde, den løb sin Vei,
den løb sin Vei.

Vilde den fange og vaagned brat,
og vaagned brat;
men Tonen hang fast i den blege Nat,
den blege Nat.

„Herre min Gud, tag mig derind,
tag mig derind;
thi Tonen har faaet mit hele Sind,
mit hele Sind.“

(Af Bjørnstjerne Bjørnsons „Arne“.)

Solvejge.

Lig Fjorden, som stille i Maaneskin
drømmer,
ung Solvejges mørkeblaa Øie det svømmer
i Taarer.

Og Hjertet det banker af Æmhed og
Længsel

lig Bølgen mod Kyst.
Misunder i Fængsel de frifødte Tanker,
som floi til den Elskedes Bryst.

Ved Stranden hun lytter, mens Natten
gjenlyder

saa fjernt ud fra Havet,
som larmer og bryder mod Skjæret.
En Havfrue synger derude sin Smerte
med smeltende Klang.

Naar Længselen tynger for tungt paa
et Hjerter,
det elsker en sorrigfuld Sang.

Ak, vidste du, Solvejg, hvad Havfruen
synger!

Det knager fra Fyrernes natsorte Klynger
lig Sukke.

En Gut herfra Fjorden hun fulgte saa vide
med Elskov paa Sø,
men Syd under Lide de rydded hans Borde,
nu maa hun i Havskummet dø.
(Jonas Lie.)

En underlig Vise.

Det var slig en vakker Solskinsdag,
jeg kunde ikke være inde,
jeg rangled tilskogs, la' mig at og bag
og vugged hvad kom i Minde.
Men der krøb Maur, og der stak Myg,
og Hvepsen var snøg og Kleggen styg.

Det var slig en vakker Solskinsdag,
jeg kunde ikke være inde,
jeg gik paa en Eng, la' mig at og bag
og sang hvad som faldt i Sinde.
Da kom der Ormer tre Alner lang
at sole sig lidt, og jeg la paa Sprang.

Det var slig en vakker Solskinsdag,
jeg kunde ikke være inde,
jeg gik i en Baat, la' mig at og bag
og lod den for Strømmen rinde.
Men Solen stak, saa min Næse sprak;
d'er Maade med alt, og paa Land jeg trak.

Det var slig en vakker Solskinsdag,
jeg kunde ikke være inde,
saa la' jeg paa Fossen i store Slag,
der var nu vel Fred at finde!
Men Solen skejn, saa drukkede jeg,
har du skrevet Visen, saa er det ikke mig.
(Af Bjørnstjerne Bjørnsons „Arne“.)

Kaares Sang.

Hvad vælter de Bølger i stille Veir,
hvad stiger saa stort i Vest?
Hvad tænder Stjerner i Dagens Leir,
som Fakler til Dødningsfest?
Gud hjælpe dig, vor Jarl,
Gud hjælpe dig, vor Jarl,
det er Helga, som kommer til Orknøi!

Hvad er det for Drage, som puster frem,
saa Bølgen gaar rød af Blod?
Søfuglene skrigger, de flygter hjem,
de flokker sig om min Fod?
Gud hjælpe dig, vor Jarl,
Gud hjælpe dig, vor Jarl,
det er Helga, som kommer til Orknøi!

Hvad stiger af Stavnen for sælsom Mo
i Straaler og mild Musik?
Hvad er det, som gjør, at Blomsterne dø,
hvad taarer saa Eders Blik?
Gud hjælpe dig, vor Jarl,
Gud hjælpe dig, vor Jarl,
det er Helga, som kommer til Orknøi!
(Af Bjørnstjerne Bjørnsons „Sigurd Slembe“.)

Liden Gunver.

Liden Gunver vandrer som helst i Kveld,
saa tankefuld,
hendes Hjerter var Vox, hendes unge Sjøel
var prøvet Guld.
O vogt dig mit Barn for de falske Mandfolk,
o vogt dig, o vogt dig mit Barn.

Liden Gunver meder med Silkenenor
ved Havets Bred;
da hævdes Bølgen, og Vandet for
saa brat afsted.
O vogt dig mit Barn for de falske Mandfolk,
o vogt dig, o vogt dig mit Barn.

Skjøn Havmand sig op af Havet skjød,
beklædt med Tang.
Hans Øie var kjærligt, hans Tale var sød,
som Harpers Klang.
O vogt dig mit Barn for de falske Mandfolk,
o vogt dig, o vogt dig mit Barn.
(Af Johannes Ewalds „Fiskerne“.)

Synnøves Sang.

Nu Tak for alt ifra vi var smaa
og legte sammen i Skog og Lage.
Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
op i de graanende Dage.

Jeg tænkte, Legen den skulde gaa
ud fra de løvede, lyse Birke,
did frem, hvor Solbakkehuse staa
og til den rødmalte Kirke.

Jeg sad og ventede saa mangen Kveld
og saa did bort under Graneheien;
men skygged gjorde det mørke Fjeld,
og du, du fandt ikke Veien.

(Af Bj. Bjørnsons „Synneve Solbakken“.)

Killebukken.

Killebukken, Lammet mit,
skjønt det ofte gaar tungt og stridt
ofter slette Fjelde,
følg du vakker din Bjelde.

Killebukken, Lammet mit;
pas saa dygtigt paa Skindet dit
Mor vil ha det i Felden,
som hun syr sig om Kvelden.

Killebukken, Lammet mit;
læg saa dygtigt paa Kjøtet dit;
ved du det ikke, Tuppen,
at Mor vil ha det i Suppen?
(Af Bjørnstjerne Bjørnsons „Arne“.)

Ingerid Sletten.

Ingerid Sletten af Sillegjord
havde hverken Sølv eller Guld;
men en liten Hne af farget Uld,
som hun havde faat utaf Mor.

En liten Hne af farget Uld,
havde hverken Stas eller For;
men fattigt Minde om Far og Mor,
der skinned langt mer end Guld.

Hun gjemte Huen i tyve Aar,
maatte ikke slite den ut!
Saa bærer jeg den saa glad som Brud,
naar jeg for Alteret gaar.

Hun gjemte Huen i tredive Aar,
maatte ikke skjæmme den ut!
Saa bærer jeg den saa glad som Brud,
naar jeg for vor Herre staar.
(Af Bjørnstjerne Bjørnsons „Arne“.)

Holder du af mig.

Holder du af mig, holder jeg af dig
alle mine Levedage;
Sommeren var kort, Græsset blegner bort,
kommer med vor Leg tilbage.

Litli, litlilu, hører du mig nu,
Gutten bagved Birkeheien?
Ordene vil gaa, Mørket falder paa,
kanske kan du vise Veien.

Sjoi, sjoi hys, sang jeg om et Kys?
Nei, det gjorde jeg vist ikke,
hørte du det du? kom det ei ihu,
jeg vil lade Afbud skikke.

O, godnat, godnat! Dremmen har mig fat,
den om dine milde Øine
og de tause Ord, som af Krogen for, —
o, de vare saa forfloine!
(Af Bjørnstjerne Bjørnsons „En glad Gut“.)

Olaf Trygvason.

Brede Seil over Nordsjø gaar,
høit paa Skandsen i Morgnen staar
Erling Skjalgsson fra Sole,
speider over Hav mod Danmark:
„Kommer ikke Olaf Trygvason?“

Sex og femti de Drager laa,
Seilene faldt, mod Danmark saa
solbrændte Mænd! — da steg det:
„Hvor bliver Ormen lange?
Kommer ikke Olaf Trygvason?“

Men da Sol i det andet Gry
steg af Hav uden Mast mod Sky,
blev det som Storm at høre:
„Hvor bliver Ormen lange?
Kommer ikke Olaf Trygvason?“

Stille, stille i samme Stund
alle stod; thi fra Havets Bund
skulped som Suk om Flaaden:
„Tagen er Ormen lange,
falden er Olaf Trygvason!“

Siden efter i hundred Aar
norske Skibe til Følge faar,
helst dog i Maanenætter:
„Tagen er Ormen lange,
falden er Olaf Trygvason.“
(Bjørnstjerne Bjørnson.)

Fædrelandssang.

Ja, vi elsker dette Landet,
som det stiger frem
furet, veirbidt over Vandet
med de tusind Hjem;
elsker, elsker det og tænker
paa vor Far og Mor
og den Saganat, som sænker
Drømme paa vor Jord.

Norske Mand i Hus og Hytte
tak din store Gud;
Landet vilde han beskytte,
skjønt det mørkt saa ud,
alt hvad Fædrene har kjæmpet,
Mødrene har grædt,
har den Herre stille lempet,
saa vi vandt vor Ret!

Ja, vi elsker dette Landet,
som det stiger frem
furet, veirbidt over Vandet
med de tusind Hjem.
Og som Fædres Kamp har hævet
det af Nød til Seir,
ogsaa vi, naar det blir krævet,
for dets Fred slaar Leir!
(Bjørnstjerne Bjørnson.)